

Hierdoor kan de essentie, oerkracht of God, of hoe je het noemt in je gehele wezen zo sterk vertegenwoordigd zijn, dat je overal die essentie ook herkent. Zolang je met uiterlijkheden zit opgescheept, loop je vast. Er zijn natuurlijk wel tovermiddelen, waarmee je die innerlijke eenheid een beetje kunt bevorderen. Dat loopt via verschillende vormen van meditatie, yoga tot alchemisme in de meest verschillende vormen. Je kunt het allemaal gebruiken. Alleen, dat is maar een middel, het is nooit een doel. Er is geen enkel systeem, waar dan ook, te vinden, dat u die innerlijke vrede kan garanderen. Het kan u hoogstens helpen binnen te treden in de tempel van het ego; binnen te komen in die wereld, waarin de oerkracht zich binnen jou manifesteert.

Het is natuurlijk leuk om te zeggen: Ken u zelf. Als je echter alleen maar kijkt in een kerk, beleef je niets. Je moet als het ware gekonfronteerd worden met de sfeer, met de gevoelswereld, de belevingswereld, die die kerk vertegenwoordigt. Het gebeurt zelfs als je gewoon een kathedraal binnen gaat. Zolang je alleen maar kijkt naar de details, zie je niets. Zodra je je laat pakken door de sfeer, gaan die details op eens spreken, maar dan zeggen ze niet meer iets over zichzelf, maar ze worden tot uitdrukking van het geheel.

Dat is nu de essentie van het op weg zijn naar vrede. Het zoeken naar werkelijkheid zou je het ook kunnen noemen. Zodra wij in ons zelf die verbinding weten te leggen, waarbij het geheel van de kosmos als het ware spreekt door die oerkracht. Dan zien wij details. We zeggen dan nog steeds, dat die gargouille lelijk is en die heilige mooi, maar de gargouille kan niet bestaan zonder de heilige en omgekeerd. Het is hun wisselwerking waaraan ze de betekenis ontleen. Onwillekeurig voel je dat aan. Dan wordt die waterspuwer ineens deel van een kosmisch schouwspel. Dan kun je er vrede mee hebben, dat hij bestaat. (Gargouilles zijn waterspuwers; zij zitten aan oude kerken. De goten hebben verlengstukken, dat zijn tuiten. Die tuiten zijn meestal gebeeldhouwd. De eindsteen of de twee eindstenen - dat is mogelijk, meestal zijn ze uit drie delen opgezet - die bevatten een voorstelling, meestal een duivelskop of een drakenkop of iets dergelijks).

Dat is dus eventjes cultuur-historisch onderricht. Je denkt vaak, wat je zelf weet, dat een ander dat ook weet. Daar vergis je je ook wel eens in. Misschien maak ik daarbij een fout, die menigeen hindert op zijn weg naar de vrede, want je veronderstelt zo snel, dat alles wat voor jou waar is, ook voor een ander zo is. De waarheid, die je ziet, is alleen maar een beeld, dat je je maakt van de kracht. Het beeld kan veranderen, zonder dat de kracht verandert. De kracht is de eenheid, niet de voorstelling. Daarom hoef je niet te vechten over voorstellingen. Zolang je de kracht beseft, is dat vrede, aanvaarding, beleving.

Er zijn natuurlijk meer van die dingen. Ik kreeg een licht cultuur-historische bui (u hoeft niet bang te zijn, dat ik cultuur-hysterisch wordt!). Als je ooit in een kerk komt, moet je vooral kijken naar een oude koorkerk, waar priesters en prelaten van die koorbanken hadden. Je moet dan daar naar kijken. Die mannen, die dat hebben uitgesneden - het zijn meestal gesneden stoelen - hebben die steunen gesneden. Als je nu goed kijkt, zitten die mensen allemaal op duiveltjes, kleine demonen, karikaturen van burgerlijkheid. Je zou haast zeggen, dat de ontwerpers geprobeerd hebben de hoge geestelijkheid op zijn plaats te zetten. Ook daar is het fragment van het demonische aanwezig. Het gekke is, dat het niet stoort, het hoort erbij. In het kader van het geheel geeft het zelfs een extra accent, alsof iemand heeft willen zeggen, dat je geen kerk kunt binnengaan, zonder alles mee te nemen. Ook de burger, ook de koopman, ook de duivel, ook allerlei hatelijke verschijningen. Zij zijn deel van de schoonheid, van de sereniteit van het totaal.

Vrede moet je natuurlijk eerst met jezelf hebben. Nu is het het ellendige, dat de doorsneemens iemand is, die juist in die innerlijke wereld naar details kijkt. Naar buiten toe kijkt hij naar de grote lijn. Het is dus precies verkeerd om. Ik zal proberen duidelijk te maken waarom.

In jezelf moet je de sfeer vinden van kracht, van vrede. Je hebt er niets aan als je al die aparte dingetjes bekijkt. Je moet eerst de essentie weten. Dan is elk detail, dat in dat ik bestaan, elke wereld waartoe je ook nog behoort, niets anders dan de weergave van het geheel.

Je kunt een duiveltje en een heilige naast elkaar zien en dan zegt je niet, dat ze niet bij elkaar horen, maar dat ze elkaar aanvullen. Je aanvaardt beiden. Het wil ook zeggen, dat je beide vormen van kracht aanvaardt; beide verschijnselen uit de oer-energie. Dat is de grote moeilijkheid. De meeste mensen kijken naar zichzelf en vinden, dat het afzichtelijk is. Ze vinden zichzelf slecht en zondig. Als ze dan nog eens kijken, dan zeggen ze, dat de ander nog veel erger is en dat het dus wel meevalt. Ze hebben dan veel deugden en zijn o zo goed. Hier gaat het helemaal niet om. Het gaat er om, dat je aanvaardt wat je bent. Je moet niet kijken naar de details. Zelfkennis is niet ontleding of een soort vivisectie op jezelf, je geestelijke inhoud. Zelferkenning is beleving van de kracht in jezelf. Het aanvoelen van die kracht. Het wezen van die kracht in jezelf, waardoor alles als deel van het geheel, zijn kracht, zijn betekenis en zijn waarde krijgt. Als je dat doet, kom je als vanzelf tot wat ik de grote lijn noem. Het weten: in mij leeft God, leeft oerkracht. Al wat er in mij aan mogelijkheden aan verschijnselen en verschijningen bestaan, is alleen maar een vorm van die oerkracht. Ik kan God beleven in alle dingen. Niet alleen in een paar selekte punten. Een kollega van mij heeft eens gezegd, dat die innerlijke mens nogal complex is. Ze doet een beetje denken aan een dorp. Daar vind je de grutterswinkel naast de kroeg, naast de kerk. Er zijn mensen, die zeggen, dat de kerk aangehouden moet worden. Als je alleen die kerk hebt, is er niets te eten en er is geen amusement ook. Je hebt ze alle drie nodig. Verwerp niets in jezelf, maar zie het als de uiting van de oerkracht. Probeer het zo te uiten, dat die kracht als een gevoel van eenheid - u noemt het vrede - zich daarin manifesteert. Dan kijk je naar die wereld buiten je. Je kunt die niet overzien. Er zijn mensen, die denken, dat ze hem kunnen overzien. Hij heet misschien Begin. Die man heeft een eigenaardige naam. Ze zeggen in Israël: Begin is het einde, dat geloof ik nog niet. We hebben ook nog meneer Sadat. Wat moet je daarmee beginnen. Wat Sadat kan doen, dat moet eerst in zijn volk bestaan, anders overleeft hij het niet. Hij zal moeilijkheden krijgen. Wat de ander betreft, hij kan zo hard of zo zacht zijn als hij wil, hij kan niets doen wanneer zijn volk er niet achter staat. Met andere woorden: wat ze denken te overzien, wordt in feite bepaald door emoties van mensen, die ze niet kennen. Door kleinigheden, waarvan ze de betekenis ontgaat. Als je dat bekijkt, zeg je, dat die grote lijnen allemaal mooi zijn, het is erg verstandig en verstandelijk, het is goed, dat de mensen zich er mee bezig houden, maar je hebt vandaag te leven. Als je vandaag begint een diner voor te bereiden voor dertig dagen later, dan krijgen ze vandaag niet te eten. Vandaag moeten ze eten. Dat is eerste vereiste. Je moet eerst leven met de kleine dingen op een zo prettig mogelijke, harmonische manier. Wanneer er dingen zijn, die je niet kunt begrijpen, dan moet je ook niet zeggen, dat je het gaat overzien. Je grijpt in jezelf, want in die oerkracht is alles aanwezig. Je vraagt de oerkracht het juiste antwoord. Het wonderlijke is, wanneer je in jezelf die eenheid een beetje aanvaardt, dat je die grote-lijn beweging opeens ziet wegvallen. Daarvoor komt in de plaats iets, wat je best een sfeertje kunt noemen. Het is een heel moderne term: sfeertje. Het betekent eenvoudig, dat het een wijze van reageren en van uitstralen is. Als uw uitstraling harmonisch is, zullen veel zaken, die disharmonisch zijn aan u voorbijgaan. Als u disharmonisch bent, kan de hele wereld goed zijn verder, maar u zit dan toch in de ellende. Je moet daarom naar buiten toe juist proberen te werken met het kleine. Met die dingen, die je verstandelijk en gevoelsmatig kunt overzien. Daarin moet je die kosmische kracht laten werken, want van daaruit kom je dan weer als vanzelf naar die kosmos toe. De oerkracht, die in alles leeft zal antwoorden, waarin in jou het andere aanspreekt. Alle energiestromen, die dan disharmonisch zijn, zijn dan als vanzelf gereguleerd. Het is niet de aanwezigheid van de kracht, die de fout maakt. Het is de wijze waarop die kracht onevenwichtig verdeeld wordt, waardoor de fout ontstaat. Niet alleen bij ziekte, maar net zo goed in de economie, waar u ook kijken wilt. In de oorlog b.v. Het is niet, dat de één sterker of zwakker is, dan de ander. Het is veelal, dat de één zijn kracht juist inzet in een harmonie, in een eenheid, terwijl de ander verbrokkeld reageert. Dat de één bezig is met een plan, dat over zoveel maanden waar moet worden, terwijl de ander reageert op de verschijnselen van de dag.

Als je dat beseft, dan denk ik, dat die weg naar vrede voor de mens in feite de weg is, waarbij hij voortdurend een beroep doet op die kracht in zichzelf. Niet die kracht benoemen, dat kun je toch niet. Ook niet in hokjes verdelen, van dit doet hij zus en dat doet hij zo. Gewoon beroepen op die kracht. Als je voor een altaar staat dan zeg je niet: "God, hoe hebt u geschapen", dan zeg je: "God, werk in je schepping."

Die hele wereld, die je bent met al die voertuigen, deze tempel van het ik, die is door God geschapen. Hoe, dat weten we niet. Hij is opgebouwd uit die oerkracht. Hoe, dat weten we niet precies. We hoeven het ook niet te weten. Het enige belangrijke is, dat die oerkracht als bron aanwezig blijft. Dat ze overal onevenwichtigheden kan herstellen. Dat ze een enorm sterke energie om uitstraling tot stand kan brengen. Op het ogenblik, dat het nodig is en op de wijze, waarop dit nu nodig is, zonder dat wij eerst gaan definiëren wat die kracht doet.

Heeft iemand hier nog commentaar op?

- + Ik heb altijd nog wel moeilijkheden met oerkracht. Ik begreep het al beter, toen u zei, dat het bewustzijnsniveaus in het ik. ^{zijn} het nu zo, dat een bepaald voertuig primair aan het werk is en de anderen wat onderontwikkeld zijn, zijn ze allemaal even sterk?
- Als u het mij vraagt, zijn ze eigenlijk allemaal hetzelfde. Ze zijn van elkaar een beetje afhankelijk. Als het stoffelijk voertuig nu concreet een lichaam is of de mogelijkheid tot stoffelijke waarneming, manifestatie en eventueel incarnatie, dat maakt niet zo veel uit. Het is de aanvaarding van een bepaalde stijl van leven. Dat kan niet zonder dat al die andere voertuigen daarbij betrokken zijn. Zelfs uw hoogste voertuig kan niet de juiste harmonie bereiken met de kracht waaruit het is voortgekomen, wanneer niet al die lagere voertuigen niet ook die harmonie ervaren en dus ook kunnen uitdrukken, elk in zijn eigen wereldje.
- Kun je stellen, dat iemand, die een minder groot bewustzijn heeft minder zijn voertuigen beheerst?
- + Ik ben niet zo brutaal om dat te beweren. Vanuit uw standpunt is iemand minder bewust. Zoals de Eskimo van de Indiaan zegt: Die vent is onderontwikkeld, die eet bisonvlees in plaats van lekkere vis en tranig robbenvlees. Waar moet je dat verschil gaan maken? Het is gewoon wat je bent volgens de waarde, die je bent. Dat is belangrijk. Dan kun je niet zeggen, dat hij wel of niet bewuster is. Dat is menselijk praten. Als je op weg bent naar de vrede, dan moet je juist die grote lijnen uit het oog verliezen, buiten je. Je moet niet zeggen, dat de één meer bewust is dan de ander. Je moet zeggen, dat hij anders bewust is. Meer kun je namelijk nooit definiëren vanuit jezelf. Als je probeert in die ander de oerkracht te ontdekken, dan zul je zien, dat hij gelijkwaardig is aan jezelf. Wel dat zijn uiting anders ligt. Die uiting is iets, waarmee je detail na detail mee moet afrekenen. Als je praat over voertuigen, dan zijn er mensen, die denken aan die Baboesjka poppetjes, kent u die? Dat zijn van die Russische poppetjes. Daarvan kun je het boven-deel van het onderdeel verwijderen, dan zit er weer een complete in en dan ga je door. Er zijn erbij van wel 17 stuks. Als je in het midden komt tref je één popje, waar niets in zit. Toch is dat de kern, want rond dat ene popje is het hele stelsel opgebouwd. Je moet op dezelfde manier denken bij je eigen voertuigenreeks. U zult dan niet zeggen, dat een Baboesjka pop met zeg 17 lagen, dat dat meer Baboesjka is, dan eentje met vier; je kunt hoogstens zeggen, dat je de één klein vindt en de ander groot. Dat is alleen een benadering, de essentie blijft hetzelfde.
- + Het is zo makkelijk gezegd. Je bewustzijn en je moet dus tot de kern van je bewustzijn komen. Als we alles wat we zien, beleven, meemaken rekenen tot ons bewustzijn, is dat makkelijk. Nu moet ik naar de beschouwer. Die beschouwer zit als het ware voor de lijn en die kun je dus niet zien. Doe dat dan maar even.
- Wat ik heb gezegd, was een klein beetje anders. In de eerste plaats heb ik niet gezegd, dat je in de tempel van het ik moet gaan. Ik heb gezegd, dat je de tempel van het ik bent met al je voertuigen. Een afwijkende benadering, maar het is een heel belangrijk verschil. Bij u is er een scheiding, zoals u het formuleert, tussen die kern, die mogelijkheid van de totaliteit, als het ware

wat u nu bent. Die is er niet, die scheiding is maar denkbeeldig, want zonder wat u nu bent, nu denkt, nu zoekt, kan al dat andere niet bestaan, zoals het nu bestaat en omgekeerd. U kunt hier niet zijn zonder al dat andere. Dat is punt één.

Dan zegt u de beschouwer. Ik heb dat woord niet gebruikt. De beschouwer is iets, waarmee men God als het bewustzijn wil projekteren, als kern van het eigen ik. Daarbij veronderstel je weer - en aan de hand van menselijk denken - dat die eigenschap dus in dat Goddelijke zit. Ik ga niet zover. Ik spreek over oerkracht. Ik heb wel iets anders gezegd en dat was heel erg belangrijk. Ik heb gezegd, dat die oerkracht op elk niveau van leven aanwezig is en dat elk voertuig - en dan kom ik weer met de naam waar u mee zit - die kracht in zich kan waarmaken of vanuit zich uitstralen. Hij kan die kracht transformeren tot iets wat in zijn eigen wereld werkt. Ik heb er nog aan toegevoegd, dat als dat op verschillende vlakken van bewustzijn van de verschillende voertuigen niet in overeenstemming geschiedt, je geen vrede kunt vinden in jezelf. Dan komt de kern van de zaak: de kern is niet de tempel, maar de sfeer, noem het wijding of inwijding, waarbij die oerkracht beleefd wordt en waardoor elk detail van dit geheel eigenlijk op elk punt voor het ik die oerkracht beleefbaar maakt. Elk detail wordt de erkenning van de totaliteit. Daar zitten we dus niet met die beschouwer, want we moeten die beschouwer niet worden. Zover durf ik niet te gaan. Een kollega van me zou zeggen, dat het gewoon een gotspe, een brutaliteit zou zijn. Hij wel, dat was hij, nu ook niet meer. Bepaalde gewoonten blijven hangen. Wanneer wij zeggen kracht, dan hebben we niet te maken met de beschouwer, dan hebben wij te maken met een oerkracht, die aanwezig is, maar die pas voor ons beleefbaar actief wordt, wanneer we ze omzetten in iets wat bij ons besef, onze erkenningsmogelijkheid behoort. Het is de kunst van die omzetting, waardoor eigenlijk die kern voor ons gaat leven. Daarom zeg ik ook, dat je niet over moet gaan naar een zelfonderzoek, naar een soort ontrafeling van het ik, neen, je moet gewoon dat ik aanvaarden. Je moet proberen in al die delen van het ik iets terug te vinden van die oerkracht. Dan zit je helemaal niet zoals u zegt: doe het maar even, ga daar naar toe, ik zeg helemaal niet, dat u daar naar toe moet gaan. Ik zeg alleen, dat wanneer u met u zelf bezig bent, met uw wereld bezig bent, met misschien bepaalde voertuigen als je wat bewuster bezig bent, dat je dan niet een verschil maakt, maar dat je probeert die oerkracht, die kern daarin aan te voelen. Je hoeft ze nog niet eens te zien of te beredeneren. Je moet gewoon zeggen: "Toch voel ik, daarin is...." Dat is onze mogelijkheid tot transformeren. Wanneer we op elk besefniveau dit doen, dan zal onze vrede innerlijk groter worden. Wat anders is, dan valt ook onze noodzaak tot strijd, anders dan bepaald door het voertuig waarin we leven, bewustzijnsniveau op ons bestaan gekritaliseerd, weg. Dat kunnen we dan als basis zien. We kunnen dan zeggen, dat het hier manifest moet worden. Het oordeel ligt bij de kracht, niet bij ons. Wij hoeven niet in te gaan tegen de beelden, die in ons oprijzen. We moeten proberen ze zo te bevatten, dat ze geen strijd zijn voor ons, maar eenheid. Misschien daagt het nu?

+ Heel zwak, maar ik blijf zeggen: doe het maar even.

- Dat is heel eenvoudig. Bent u met bepaalde facetten van uw leven vandaag ontevreden?

+ Ja.

- Dan moet u zich afvragen in hoeverre dit komt omdat u van u zelf zegt, dat u tekort schiet. Als u dat nu hebt gekonstateerd, als u zegt: "Dat zeg ik van mezelf", dan moet u zeggen, dat dit ook zijn betekenis zal hebben. Laat ik dus proberen met de goede punten, die ik in mezelf erken, waar ik me dus harmonisch mee voel, zo te leven, dat al die andere er minder op aan komen. Dat is heel simpel en kinderlijk gezegd, maar daar begin je mee. Het is de beeldhouwer, die op een gegeven ogenblik zijn beitel ziet glippen en daardoor iets wat hij in gedachten heeft niet waar kan maken en dan niet zegt: "Nu heb ik het beeld verpest, ik sla het in elkaar". Menselijke reactie. Maar hij zegt: "Neen, nu moet ik eerst eens gaan zitten, wat kan ik nu doen. Er is een lijn, er is een schoonheid. Het hoeft niet volgens een plan, het moet alleen zijn in overeenstemming met het geheel." Dan blijkt misschien, dat hij een

andere plooi legt of misschien zelfs, dat hij van een tors een buste maakt. Dat ligt eraan hoe je dat zelf bekijkt. Dan is het niet meer: de fout, die je hebt gemaakt, is iets waartegen je in verzet moet komen, neen het is de fout, die je maakt, waarmee je in onvrede bent, dat je bij nadere beschouwing de kans juist geeft om iets te veranderen en daardoor iets nieuws te beleven, zien en waar te maken. Dat klinkt misschien ook nog: ga er maar aan staan. Het is in feite een manier om te kijken naar jezelf en naar je wereld. Wanneer je probeert het in beelden te zetten, krijg je altijd tegenstellingen. Waar tegenstelling is, bestaat onevenwichtigheid. Waar onevenwichtigheid is, is vrede meestal ver weg.

- + Wanneer je je dit voorstelt als iets buiten je, dan kan ik me voorstellen, dat je zelf een bepaalde harmonie bereiken kan.....
- Dat is een foute benadering. Alle kwaad, die je ziet buiten je, moet in jezelf potentieel bestaan, anders zou je niet weten, dat het kwaad is.
- + Als je hier met een knuppel rondgaat en een ander slaat, dan kan ik me voorstellen, dat ik een bepaalde harmonie kan bewaren.....
- Als u dan mens bent, dan zegt u niet: "Zolang ze mij niet slaan." Neen, u zegt: "Waar vind ik een grotere knuppel". Dat is menselijk.
- + Iedereen heeft een harmonie in zichzelf. Moet je dan niet proberen van daar uit dit uit te breiden? Net als een olievlek.
- U bent allemaal zo erg bezig met die wereld buiten u.
- + Ik bedoel binnen in me.

- Misschien bent u voorzien van een oliesheikdom.
Maar ik ga nog even terug naar het vorige onderwerp. Ik was er nog niet mee klaar. U zult zeggen: "Als ik nu een grotere knuppel neem, dan is dat kwaad." Neen, helemaal niet. Wanneer je die ander op zijn hoofd slaat met jouw grotere knuppel, dan kan hij met zijn kleinere knuppel anderen niet op het hoofd slaan. Dan kun je tegen jezelf zeggen, dat je iets goeds gedaan hebt en dat je anderen wat bespaard hebt. Je moet dan niet zeggen, dat het stom is, dat je gewelddadig bent geworden. Je moet alleen zeggen, dat dit afgehandeld is en je afvragen wat je nu kunt gaan doen. Dan verbind je die vent.

- + Ik kan dat niet goed rijmen met innerlijke vrede.
- Op het ogenblik, dat u wordt gedreven door angst, door begeerte en dergelijke, niet. Het is een logisch uitvloeisel van uw bestaan, wat je verdedigen moet. Dat moeten verdedigen is geen belasting vanuit de buitenwereld, dat is niet de schuld van een ander of een fout van jezelf. Dat is een essentieel deel van die wereld, waarin je nu bewust bent. Als je dat beseft, wordt je vrede niet verstoord, omdat je er niets aan gaat verbinden. De angst geslagen te worden, als het gebeurt, nu ja goed, dan gebeurt dat, maar.... in mijzelf zal ik zoeken naar een middel om dat onmogelijk te maken. Wat meer is, dan een ander onmogelijk te maken om te slaan. Niet met haat of angst, maar gewoon omdat dat bij mijn wereld hoort. Dan moet ik dat aanvaarden. De wereld is dan misschien harder dan een hele hoop mensen prettig vinden, maar ze is zuiver, eerlijk.
- + Wekt dat geen agressie op?
- Zolang u bij uzelf geen agressie opwekt, is de agressie, die u bij een ander opwekt niet van belang. Het gaat zelfs verder dan dit. Wanneer uw verdediging geen agressie is, maar eenvoudig een erkenning van de noodzaak om een bepaalde ontwikkeling te veranderen van aard, dan zult u zien, dat die ander respect voor u krijgt.

Hij hoeft ook niet bang voor u te zijn. Dat heb je vaak met kinderen. Er zijn jongens, die elkaar een hele tijd pesten, pesten, pesten, pesten. Tot op een gegeven ogenblik één van hen het geduld verliest en dan desnoods een klomp neemt en er op los tinnert. Je zegt, dat dit eigenlijk wreed is, die kinderen trekken elkaar de haren uit, slaan elkaar bloedneuzen, tatoeëren elkaar, voorzien elkaar van blauwe ogen. Het gekke is, dat wanneer die twee het uitgevochten hebben, dan geven ze elkaar de hand. Met andere woorden, een agressie, die een spontane reactie is op een bestaande toestand, maar niet in zichzelf de behoefte heeft agressie te doden, zal bij de ander eerder een aanvaarding wekken, dan een verhoging van agressie, ook als tijdelijk de agressie zich als fenomeen manifesteert. Het gaat niet om het fenomeen, wanneer we op weg zijn naar de vrede. Je kunt geen wereld maken, die suikerzoet is. Als je van de aarde een paradijs maakt, weet je wat je dan van de mensen maakt? Marsepein.

Dat hebben we helemaal niet nodig. Een mens is een mens. Een mens leeft op aarde helemaal niet om volmaakt te zijn in de uiterlijkheden. Dan zou hij op aarde niet behoeven te bestaan. Hij leeft op aarde om in zichzelf voortdurend het gevoel te hebben, dat er een Goddelijke kracht in hem is en tegelijkertijd vanuit hemzelf de ervaring te hebben, dat die kracht ook buiten hem bestaat. Dat is het belangrijke evenwicht. Dat is de weg naar vrede. Je kunt nooit vrede krijgen wanneer je bang bent om te slaan of om geslagen te worden. Je kunt alleen vrede krijgen, wanneer je slaat, niet om te slaan, maar omdat hiermee een noodzakelijk iets bereikt moet worden. Hierbij hoef je ook geen pak slaag te zoeken of een marteldood, zoals sommige mensen zo graag doen. Als je zegt, dat wanneer je geslagen wordt, dit een verschijnsel is. Je bent er niet bang voor, je moet er tegen kunnen. Als mijn voertuig er niet tegen kan, heb ik er nog zoveel over. Je hebt geen reden om bang te zijn. Als je de ervaring niet psychisch opvoert, dan is ook de werkelijke pijn niet zo erg. Je kunt er eenvoudig tegen. Je hebt het recht je te verdedigen. Als je een ander pijn doet omdat hij jouw pijn doet, dan is dat oorzaak en gevolg. Daarin is die kosmische kracht kennelijk in beiden actief. Wat deze tot stand brengt kun je niet overzien, maar je weet in jezelf, dat het goed is. Het wonderlijke is, wanneer je dat weet, dat het goed is - het is een gevoel, een emotie eerder, een aanvoelen - dan blijkt, dat wanneer je gewond bent, je je veel gemakkelijker en vlotter herstelt. Dat een ziekte minder kans heeft, omdat je zelf evenwichtiger bent. Die evenwichtigheid ligt niet alleen maar ergens in de hogere wereld, die ligt in elke vorm van kracht waarbij je betrokken bent. In elke vorm van kracht waarbij je betrokken bent, is oerkracht aanwezig, tot in de stromen, die in je lichaam pulseren, tot in de eigen activiteit in de kern van de cellen. Als je dat nu maar in de gaten houdt, zul je misschien het probleem anders gaan zien.

Weet u, de mens op weg naar de vrede, de tempel van het ik, het zijn allemaal mooie woorden.

Weg zeggen tempel om het plechtig te maken, maar eigenlijk is het de wereld van het ik. Dan is het niet op weg naar de vrede. Als er werkelijk vrede heerst, heb je er ook geen aardigheid in. Er zijn mensen, die altijd ruzie hebben. Als ze eens een keer geen ruzie hebben en het duurt veertien dagen, zijn ze doodongelukkig. Het is voor hen kennelijk een behoefte. Zo moet je dat ook zien.

Vrede is niet het wegvallen van alle dingen, maar het is het harmonisch zijn van alle dingen. Een vriend heeft eens gezegd, dat het uiteindelijk de harmonie is met alles wat bestaat. Dit betekent nog niet, dat ik als deel van dat geheel niet op een bepaalde manier moet bestaan en ageren. Alleen, uit het geheel aanvaard ik, voel ik, de zinvolheid van wat ik ben. Daarom probeer ik niet het op de één of andere manier te doen, ik probeer mezelf te zijn.

- + Een voorbeeldje. Ik las iets over Himmler. Dit was een milde man. De Führer was voor hem alles. Zijn hele gevoel was dus afgestemd op Hitler.
- En daardoor was de man dus niet zichzelf, maar hij was voortdurend in strijd met zichzelf. Daar hij in strijd was met zichzelf, reageerde hij op een wijze, die voor hemzelf in wezen onaanvaardbaar was. Hij werd dus meer Hitler, dan Hitler zelf, hij vluchtte daarin.
- + Hij gebruikte niet zijn verstand, maar liet zich gaan. Hij concentreerde zich op de geestesstromingen van die tijd...
- Hij was niet harmonieus met de geestesstromingen van die tijd, want hij ontkende bijvoorbeeld, dat in de Jood dezelfde kracht leeft als in hemzelf. Hij schakelde zijn verstand niet uit, hij schakelde een deel van zijn verstand uit en wel dat deel, wat hem konfronteerde met de gevolgen voor anderen voor wat hij deed. Hij ontkende de onvrede. Laten we één ding niet vergeten, dat deze Himmler daardoor ook wel een tweeslachtig, dubbelzinnig leven voerde. Dat hij dingen zei, waarvan hij wist, dat ze leugens waren.

Hij verachtte zichzelf omdat hij leugens sprak, hij ontzegde zichzelf daardoor het recht aan zijn eigen leugens te twijfelen. Dat is een emotioneel-verstandelijk proces. Het heeft niets te maken met die innerlijke kracht. Het heeft niets te maken met het kijken naar de details. Hij wilde juist de grote lijn zien. Hij keek naar een ras, dat er nooit zou komen. Hij vergat de mensen, waarmee hij leefde. Als u nu goed hebt geluisterd naar wat ik heb gezegd, heb ik u precies het tegenovergestelde gepredikt.

Innerlijk die hoogste kracht. Niet Hitler, niet de Paus, niet de Christus of wat dan ook, dat zijn alleen maar vormen. Dat zijn manifestaties. Het gaat om datgene, wat er achter zit. Dat is de kracht, die je moet beleven. In jezelf de grote lijn, het gaat er niet om hoe het zich manifesteert, hoe de leer is, welke visioenen je nu wel of niet hebt gekregen, het gaat er gewoon om, dat je in jezelf steeds weet, dat die kracht er is. Dat zij in alle dingen aanwezig is. Zolang je dat kunt voelen, kun je naar de kleine dingen kijken buiten je. Want buiten ben je niet in staat de werkelijkheid te overzien op een menselijke wijze. Dat kan niet. Dus daardoor ben je verplicht om je bezig te houden met de details, niet: "Hoe kan ik de wereld van het jaar 2000 beter maken?" maar: "Hoe kan ik vandaag wat ik juist acht, verdedigen? Hoe kan ik een ander iets van mijn harmonie, van mijn gevoel van juistheid geven?" Dat is het probleem. Dat is precies het tegenovergestelde van wat een Himmler en vele anderen hebben gedaan. Je kunt zeggen, dat de duivel God is maar in de omgekeerde vorm. Zolang jij met God harmonisch bent, is het beeld van die duivel voor jou niet acceptabel. Als je de Chaos neemt en denkt, dat daar de ordening uit komt, dan maak je een fout. Als je zegt, dat er een kracht is, waaruit alles bestaat, geordend of niet, waarin alles juist zal functioneren, zolang je die kracht beseft, dan heb je de veerkracht om je juist met de kleine dingen rond je je bezighoudend, altijd weer te bereiken, wat voor jou de hernieuwde erkenning is van de kracht in jezelf, maar nu in het andere. Ik weet niet of u het verschil voelt.

- + Waarin verschillen we van het dier. De mens is het enige wezen, dat verstand heeft, dat buiten zijn gevoelens kan treden. Een dier zou optimaal afgestemd zijn op
- Dat is een dier ook. Een dier heeft één ding niet, dat is het vermogen te beseffen wat hem beweegt. Een mens kijkt vooruit. Een dier doet dat niet, althans niet op basis van bewuste beredenering. Een dier kan heel redelijk reageren, net als een mens. Op een gegeven ogenblik staakt het. Het dier kan niet verder vooruit zien. Het moet fase na fase afhandelen. Zelfs dan is het de vraag hoe lang het zijn aandacht er bij kan houden en wat dus de drijfveer is. Kijken we naar die drijfveer, dan is dat over het algemeen het zoeken van een bevrediging of het ontkomen aan een vrees. Bij de mens is het zo, dat hij niet alleen leeft met zijn milieu rond zich, maar dat hij leeft met een besef van wat kan komen en een interpretatie - niet alleen een leer - neen, een interpretatie van hetgeen geweest is. Het is die interpretatie waardoor hij enerzijds steeds weer in de fout gaat, maar anderzijds juist een besef krijgt, waardoor hij de kern kan zien. Een dier zal niet kunnen zaaien om te oogsten, omdat het het verschijnsel, waarbij zaad wordt tot plant, niet bewust beschouwt. U zult zeggen, dat zaaien om te oogsten iets is van vooruitzien. Maar zaaien, wetend dat daardoor het gewas op komt, is niet in zichzelf vooruitzien. Je weet niet of de oogst opkomt. Het is wel nu - gezien de omstandigheden - het meest juiste wat je kunt doen. Dat is nu juist hetgeen, waar het mij omgaat. Wanneer de mens vandaag doet, wat vandaag nodig is, kan hij vandaag veel harmonisch waarmaken en daardoor de vrede kennen. Wanneer de mens vandaag probeert waar te maken, wat naar hij vermoedt over tien dagen gebeurt, dan zal elke faktor, wat niet strookt met dat plan, voor hem een verstoring van evenwicht, een belasting, een onrust zijn. Met als resultaat, dat niet alleen de voorstelling later onjuist blijkt, maar dat een voortdurende tegenstrijdigheid tot stand is gekomen, waarbij men niet alleen niet zijn beste krachten kan geven aan dat plan, maar waarbij men bovendien ongelukkig is, omdat het plan de plaats heeft ingenomen van de werkelijkheid.

Kunt u mij volgen?

- + Wij moeten dus niets doen voor de Sahelmensen, maar zij omgekeerd wel voor ons om ons te helpen bij het meer "vandaag" te leven.
- Ja, inderdaad. Nu is er één ding. U bent namelijk een westers materialist, of u het wilt of niet. Dat betekent voor u, dat u in de afweging van materiële zaken, voor uzelf de behoefte hebt om te responderen op hun nood. Dan moet u ook een beetje verder gaan en niet zeggen: "Als ik jullie help, ben ik dus beter dan jij." Je moet zeggen: "De manier waarop jullie kunnen leven is iets wat voor mij onvoorstelbaar is. Hier moet ik uit kunnen leren." Dan zou daarvoor dus uw eigen levensvisie beïnvloed kunnen worden. Dat doet u nooit. Wat het Westen weet is het juiste voor iedereen. Neen, het Westen kan veel, vanuit hetgeen het is, waarmaken voor anderen, maar het moet gelijktijdig beseffen, dat de anderen zich ook waarmaken. In de waarheid, die de anderen nu bezitten, iets erkennen van dezelfde kracht, die in de westerling op die materialistische wijze tot uiting komt. Dan leer je van elkaar. De grote moeilijkheid is, dat iedereen de ander wil beleren en ieder meent, dat hij van de ander weinig te leren heeft. Zeker in deze wereld. De Derde Wereld zou het Westen heel wat bij kunnen brengen omtrent geluk, tevredenheid, vrede, misschien van de hand in de tand leven, zeker, maar ook wel leren proeven van het kleine genot. Het kleine genot is altijd wel te vinden. Zelfs in een Sahel. Wanneer je het kleine genot niet meer ziet, grijp je naar het onbereikbare en word je gefrustreerd omdat het zichzelf nooit volledig manifesteert zoals je hoopt. Je bent blij, dat de kleurentelevisie hebt, als je al eens kijkt, mopper je over het programma.
Ik moet zo langzamerhand eindigen.

- + Kunt u nog een titel opgeven voor volgende keer?
- Ik zou graag af willen ronden. We komen dan vanzelf op een titel. Wanneer we bezig zijn met die tempel, met die oerkracht, dan zijn we eigenlijk bezig met het afbreken van de waarderingsverschillen in onszelf. De hoogste geestelijke wereld moet in staat zijn elk stoffelijk aspekt te aanvaarden. De stof moet ook aanvaardbaar zijn, in zichzelf aanvaarden kunnen, wat in die hoogste wereld bestaat. De eenheid, waar je naar zoekt, is de enige mogelijkheid om het onbekende, de oerkracht, om God, waar te maken. Als je die waarheid hebt gevonden, zal die kracht ook werken door je. Je hebt dan krachten ter beschikking. Soms oneindige krachten, soms beperkte. Dat zal door de harmonie bepaald worden, die mogelijk is. Dan is er nooit verlatenheid of krachteloosheid, die alles kan overbruggen. Daarom is het misschien voor de volgende keer wel aardig om verder te gaan en te spreken over "HCE DE KRACHT GODS WERKT DOOR DE MENS", want dat hangt zeker met die vrede samen.

Ik dacht, dat hiermede afgesloten kon worden. Het was mij een genoegen. We hebben fijn wat heen en weer zitten jennen, dat is ook erg leuk. De grootste harmonie komt niet uit de aanvaarding zonder meer, maar uit het strijden van meningen, met een erkenning van de wederkerige goedheid van bedoeling. Dan vind je daardoor iets, wat in woorden niet gezegd kan worden, maar je toch ergens aanvoelt.

Goedenavond

HET SCHONE WOORD

Vrede, haat, ken u zelve

De vrede vind ik pas, wanneer ik door zelfkennis heb beseft hoezeer de haat een ontkenning is van wat ikzelf ben.

Ik zoek naar de vrede, ik zoek overal
naar dat, wat mij vrede geven zal.
Wat mij zal overstelpen met kracht en met liefdemacht
zal brengen tot een eeuwig zoete rust,
waarin ik, door het licht gekust, kan sluimeren.

Het leven is een werkelijkheid.
Het leven is voortdurend strijd en zijn
en in de zelferkenning, ondanks de pijn vaak
van het weten om wat je bent,
daar wordt al snel het feit erkent:
ik ben mijzelve en ik moet mijzelve leven,
zoals ik ben, moet ik mij geven in de totaliteit.
Want ik ben deel van alle kracht, alle licht,
ik ben de eeuwigheid, een ogenblik in tijd belicht.
Dan zoek ik in mijzelf naar zijn, naar vrede en besef.
En als ik in mijzelf mij dan tot zin van zijn verhef en weet:
al wat er mogelijk is, in mij geopenbaard, was nodig voor het
werkelijk zijn. Het leven is de moeite waard.
Dan is de pijn van leven vaak verdwenen reeds
door dit besef.

En leer je in jezelf jezelf tot bron van zijn verheffen,
je vindt de kracht waardoor de pijn verdwijnt
en wordt tot nieuw ervaren, tot samensmelten van de jaren,
tot éénmaken van alle krachten en smoren van de onbegrepen krachten
in een erkenning van het zijn.
Ik ben, ik leef, ik ben de werkelijkheid
en in mij leeft de grote kracht.

Dat is de vrede van het bestaan,
dat wat mij voorgeleidt van sfeer naar sfeer,
van zijn naar zijn,
tot aan het einde van de tijd.
Want ziet, de vrede in mij is
des levens zinvolheid.

Goedenavond